

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saafinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembladers van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenny en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwkje Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachtster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensharten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooting; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

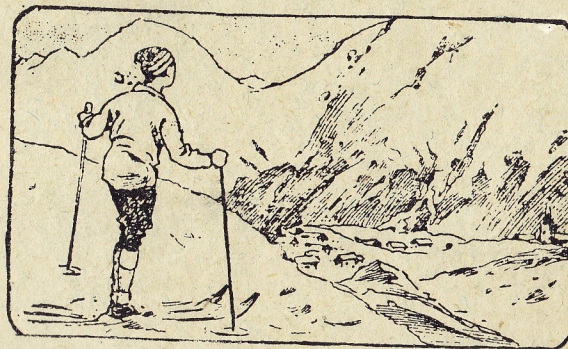
Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS.

Nr. 295.

De Gevluchte Wees

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

DE GEVLUCHE WEES.

I.

Mijnheer Smit, de burgemeester van een Zwitsersch dorpje, werd 's avonds aan de telefoon geroepen. En van een gehucht kwam een verontwaardigde stem:

— Ja, mijnheer de burgemeester, de bengel is weer weggelopen; tenminste, 't is nu acht uur en hij is nog niet thuis. En ik verwacht hem niet meer. Hij zit natuurlijk weer bij dat ruwe volk op de bergen.

— Dan zal hij daar wel overnachten. 't Is een deugniet en een lastpost voor ons. **Morgen** stuur ik den veldwachter en zal ik den rakker naar hier laten brengen en hem eens goed de les lezen.

— Maar wat helpt het; ik ben hem moe. En 't beste ware hem op een strenge school te stoppen!

— We zullen er eens nader over praten, Michiels. Tot morgen! Goeden avond en wel te rusten!

De burgemeester belde af.

Hij ging in de huiskamer, waar zijn vrouw zat.

— 't Was Michiels van Baumtal die me telefoneert over Frank Funk. De jongen is er weer van door naar de bergen.

— 't Karakter van zijn vader...

— Ja, de bengel is oproerig... Ik zal hem toch op een school moeten doen.

— Ja... dan zijt ge van hem af...

— En Greta, zijn zuster, doet zoo haar best.

— De jongen is verwilderd.

— Daarom moet hij op een kostschool manieren en tucht leeren.

Burgemeester Smit zuchtte. 't Gesprek liep over Frank Funk, den dertienjarigen zoon van zijn zuster. Die zuster was getrouwd geweest met Funk, den jager, die een groot deel van 't jaar in de bergen woonde en er flink zijn brood verdiende. Er waren vier kinderen toen de ouders stierven.

De burgemeester, die een goede man was, wilde voor hen zorgen. En hij kon het, want hij was door een voordeelige houthandel rijk geworden. Zijn vrouw, een trotsche dame nu, wilde alleen het oudste meisje, de veertienjarige Greta in huis nemen. Ze kon haar reeds als meid gebruiken. De twee jongsten, zes en acht jaar

werden op een hoeve geplaatst! En Frank moest bij Michiels, den houtzager, op 't gehucht Baumtal. Daar kon de knaap 't een en ander van den houthandel leeren en zijn oom Paul Smit, de burgemeester, zou hem dan later op zijn kantoor nemen. En hij dacht er zelfs aan Frank tot zijn opvolger te bestemmen, want zelf had hij geen kinderen. Maar daarover sprak hij nog niet met zijn vrouw.

Frank had echter altijd een groot verlangen naar de bergen, waar hij opgegroeid was. En reeds twee keer was hij er teruggekeerd, om zich als herdersknaap te verhuren.

In de hutten daarboven verbleven van 't voortot in 't najaar herders, die er hun kudden hoeden en kaas maakten.

Oom Paul, de burgemeester, had hem laten terug halen en Frank streng bestraft.

En nu was hij weer weg.

Greta, zijn zuster, die dus bij den burgemeester woonde, kwam nu de tafel dekken voor 't avondmaal.

— Er is weer nieuws van uw lieven broer! bromde haar tante Wanda, de burgemeestersvrouw.

Greta keek haar verschrikt aan.

— Is Frank weer naar 't gebergte? vroeg ze schuchter.

— Ja!

— Gisteren, toen hij hier in het dorp kwam, zei hij me, dat oom Jacob erg ziek is. En misschien is hij er nu naar toe. Frank houdt zooveel van oom Jacob.

Die oom was een broer van haar vader, een ouden herder, en ook wel jager.

— O, zoo, hernam tante Walda. Heeft de deugniet u gezegd, dat hij er heen wilde? En gij hebt dat voor ons verzwegen?

— Neen, tante. Frank heeft daarover niet gesproken, verzekerde Greta.

— Ge kondt toch denken, dat hij 't doen zou en ge hadt ons moeten waarschuwen.

— Neen, neen, Greta heeft dat niet geweten, vergoelijkte oom Paul, die wel vond, dat zijn vrouw tot het nichtje dikwijls te barsch was.

— Zonderling, dat ze het nu toch dadelijk begrijpt, hoe haar stoute broer naar de bergen is, pruilde mevrouw Smit.

Greta zweeg. Ze was het al gewoon door haar tante onrechtvaardig behandeld te worden. Oom echter toonde zich altijd vriendelijk. En Greta was dan toch liever hier dan in het zoo vreemde weeshuis van 't naburig stadje. Nu zag ze dikwijls vriendinnen en voelde ze zich veel vrijer. Dat ze hard werken moest, deerde haar niet. Greta deed haar best. Maar tante was niet gauw

tevreden. De burgemeestersvrouw had er eigenlijk een hekel aan, dat Greta arme familie was. Zij vergat, dat ze ook van zeer eenvoudige afkomst was, en waande zich een voorname dame, omdat haar man veel geld verdiend had.

Er was nog een meid in huis, de oudere Hanna en zij was zeer lief voor de weeze. Dit troostte Greta, als het verdriet soms opkwam. Want dat gebeurde nog al eens. Greta voelde dan het gemis aan haar goede moeder, die twee jaar geleden stierf. En verleden jaar verongelukte haar vader, die in een afgrond viel.

't Speet Greta zeer dat haar broer Frank zoo onwillig was. Ze begreep het niet van hem. Hij was toch een brave jongen, gedienschtig voor ieder. De herders daar boven hielden veel van hem.

En was Frank er weer heen? Ja, Greta wist wel, dat haar broer gaarne in de bergen vertoefde, maar hij mocht toch zoo zijn eigen wil niet volgen.

Greta at met oom en tante mee aan tafel, want de burgemeester wilde niet, dat zij altijd in de keuken zat. Ze was toch het kind van zijn zuster. Toch liet hij zijn vrouw te veel baas. En hij zag en hoorde niet alles, want zijn zaken namen veel van zijn tijd in beslag.

Toen na den maaltijd de burgemeester een

boek haalde in een andere kamer, zei tante Walda tot Greta:

— Als uw oom mijn zin doet, brengt hij morgen al uw broer naar het weeshuis. De deugniet past niet op. Hij toont geen ziertje dankbaarheid voor alles wat uw oom voor hem doet.

— Hij werkt toch hard bij baas Michiels, tante.

— O, moet ge me nog tegen spreken! Wegloopen, dat is zijn beste werk, als ge van werken spreekt. Maar hij gaat naar 't weeshuis!

— O, tante, doe dat niet! smeekte Greta. Mijn broer zou er zoo ongelukkig zijn.

— Hij zal er tucht leeren. En dan is het uit met die vlucht naar de ruwe herders, waar hij niets dan leelijke dingen zou leeren.

— O, neen, tante, de herders zijn niet ruw. En oom Jacob is zoo'n zachte man.

— Zwijg! Ge weet niet eens wat fijne manieren zijn! Ge hebt veel te lang in die bergen gewoond.

En ja, Greta zweeg maar. Anders werd tante nog boozier. Maar het meisje zou oom ten beste spreken voor haar broer.

De burgemeester trad weer binnen. Tante sprak niet meer over Frank.

Greta ging vroeg te bed. Ze was elken dag moe van het zware werk. Toch lag ze nu een heelen

tijd wakker.

Ze dacht aan Frank. O, in het weeshuis zou hij zich ellendig gevoelen. Hij had vroeger vader dikwijls vergezeld op de jacht. Hij kon op de rotten klauteren en 's Winters op de ski's glijden over de sneeuw en groote sprongen nemen. Maar hij had toch ook flink leeren lezen, schrijven en rekenen. En hij kende de gewijde en de vaderlandsche geschiedenis. Frank was niet ruw en ongemanierd. Van de herders zou hij geen ruwheid leeren. Zij waren over 't algemeen rustige, brave en vrome menschen.

Maar Greta keurde het toch af, dat haar broer nu al voor de derde maal weg liep.

's Morgens was Greta al dadelijk vroeg op. Oom Paul kwam eer beneden dan tante. Greta bracht hem thee.

— Oom, gij zult Frank laten terug halen? vroeg ze.

— Ja, natuurlijk! En de herders zouden hem anders toch wel terug sturen ook...

— O oom, stuur hem niet naar het weeshuis! Frank zou er zoo ongelukkig zijn...

— Naar 't weeshuis... ik denk er toch over... Nu zal ik het niet doen, maar ik waarschuw hem voor de laatste maal.

— O, oom, ik zal ook met hem spreken.

Een uur later vertrok Claus, de veldwachter,

naar 't gebergte. Hij bromde, want hij hield er niet van zoo hoog te klimmen. 't Was een tocht van drie uur naar de berghutten... En een paar uur om af te dalen.

— Mijn dag is bedorven, zei Claus tot zijn vrouw, toen hij zijn groote laarzen aantrok. En alles om dien deugniet van Funk... Dat de burgemeester hem in 't weeshuis stopt.

— Och, de arme jongen heeft altijd in de bergen gewoond.

— Ja, ge moet hem nog voor spreken. Ge moogt gemakkelijk op uw stoel blijven zitten.

— O, zoo en dan zullen kabouters zeker mijn werk doen. Kom, kom, 't is goed weer en ge zijt gezond en sterk. Hier zijn uw boterhammen en een kruikje thee. Neem maar een goede rustpoos boven. Ge praat nogal graag eens met de herders. En ik ben zeker, dat ge nog een lekker kaasje mee krijgt. Als ge van avond terug keert, staat er heerlijke zoete melkpap voor u klaar.

Zoo bemoedigde vrouw Claus haar man.

De veldwachter vertrok. Hij kwam eerst in het gehucht Baumtal, waar de herders 's Winters woonden. Van de meesten waren er nu alleen de vrouw en kleine kinderen. In dit gehucht stonden ook een school en een kerk want het lag drie kwartier van 't dorp, en in den Winter was de holle weg dikwijls door sneeuw verstopt.

De veldwachter stond aan de zagerij van Michiels stil.

De baas zag hem en trad op hem toe.

— Is de deugniet nog niet terug? vroeg Claus.

— Wel neen! Hij zit ginder boven. Moet gij er om? vroeg Michiels.

— Ja...

— Neem hem dan maar mee naar 't dorp, want ik heb me nog eens bedacht, en ik neem hem niet terug. Zulk een knechtje kan ik missen.

— Ik dacht dat hij toch goed werkte.

— Werken kan hij wel, maar dat weg loopen verveelt me. Vandaag sta ik weer zonder hulp aan een der zagen. Ik neem dan liever een jongen die hier met plezier werkt.

— Ik moet Frank toch eerst bij den burgemeester brengen.

— En dat die hem in 't weeshuis doet. Dan zal Frank misschien zijn eigen belang leeren begrijpen. Zijn oom meent het zoo goed met hem. Als die knaap wil, krijgt hij immers zijn ooms zaak... Dat is wat anders dan voor ja-gertje te spelen.

— Ja, zeg dat maar alles tegen zoo'n wilden knaap. En ik kan nu weer naar boven klauteren!

De veldwachter trok verder. De weg steeg nu steil. Hij leidde met sterke bochten naar boven.

't Was inderdaad een vermoeiende wandeling.

Nu en dan bleef Claus eens staan en liet hij den blik over het landschap gaan.

Prachtig strekte zich beneden hem de vallei uit. En naar de andere zijden welfden zich de hooge, machtige Alpen, die trotsche Zwitsersche Alpen.

Tegen den middag bereikte Claus eenige hutten. Hier verbleven de herders, behalve in den Winter, als de bergen ondergesneeuwd waren en de koude er geweldig heerschte. Tegen den Winter daalden de herders met hun vee naar het dal (1).

Claus was blij zijn bestemming bereikt te hebben. Op de bergweiden graasde het kloeke vee.

— Wel, Claus, vroeg een herder, komt ge om Frank Funk?

— Ja. Die deugniet is dus toch hier...

— Wees niet hard voor hem. Hij heeft vreeselijk veel verdriet. Zijn oom Jacob is van nacht gestorven.

— Is Jacob Funk dood?

— Ja, hij is verleden week ziek geworden, maar hij wilde niet naar het dal terug. Peter Meller is naar beneden geweest om medicijn naar

(1) Lees « Drie Maanden onder de Sneeuw », Nr 1, van onze Kinderbibliotheek.

den dokter. Jacob hoestte zoo erg. Het heeft niet mogen baten. Jacob heeft zijn vrouw niet lang overleefd. Hij had geen andere familie dan die weeskinderen. Zijn twee zoons zijn in Amerika, zooals ge weet... Jacob was gisteren blij, dat Frank kwam. Hij herkende hem goed.

— Is de jongen voor hem naar boven gekomen?

— Ja, hij wist het van Peter Meller, dat zijn oom ziek was. En hij werd gisteren zoo ongerust, vertelde hij ons. Hij kon niet beneden blijven. Dus brom nu niet te erg tegen hem.

— En waar wordt Jacob begraven?

— In 't dal. Straks brengen ze er hem heen. Wilhelm Brauns maakt nu de kist.

— O, zoo is de jongen daarvoor naar boven gekomen, hernam de veldwachter. Dat verandert de zaak wel... maar hij had toch zoo fatsoenlijk kunnen zijn om toestemming aan zijn oom te vragen.

Claus liet Frank nog ongemoeid en trad een hut binnen. Hij was moe en had honger. Hij kreeg kaas en at zijn boterhammen op. Dan rookte hij een pijp en praatte wat met twee mannen, die kaas persten. Nu hij boven was, vond hij het wel gezellig.

Men kwam de herders roepen. Jacob Funk zou weggebracht worden.

Zestig Zomers had hij op de bergen doorgebracht. Hij was een der oudste herders geweest en had ieders achting genoten. Zijn lijk was gekist en stond op een soort mat van twijgen. Zoo zou men Jacob naar beneden voeren.

Een knaap verliet de hut, waar Jacob Funk gestorven was. Ieder keek medelijdend naar hem, ook Claus, de veldwachter.

Die jongen was nu Frank Funk. Hij had vreeselijk veel verdriet.

Een der oudste herders deed een gebed. En allen stonden daar met ontbloot hoofd. Men hoorde als zilveren klokjes de bellen, die de koeien aan den hals droegen. Over de bergen straalde de zon en ginds nog hooger schitterde de eeuwige sneeuw.

't Was een treffend tooneel, dit afscheid voor Jacob Funk van zijn geliefde Alpen.

Vier mannen zouden mee naar beneden gaan. De anderen moesten bij hun vee blijven. Maar zoovelen er konden zouden overmorgen toch de begrafenis bijwonen.

Men trok de mat met de lijk kist voort. Funk volgde. Claus kwam een heel eind achter. Hij had niets tot Frank gezegd en wilde nu niet laten merken, dat hij om hem kwam.

Het was een droevige tocht. Bijna drie uur later was men te Baumtal.

Jacob Funk had daar 's Winters gewoond bij een anderen herder en naar diens huisje bracht men den doode. Bijna alle menschen kwamen toegelopen. En de koster luidde de klok.

Ook Michiels, de houtzager, hoorde van Claus waarom Frank gisteren naar boven was gegaan.

— Ik kon nu niets tegen den jongen zeggen, vervolgde de veldwachter. Ik had te veel medelijden met hem.

— Ja, zoo is het geval toch anders. Maar Frank had me het toch kunnen vragen, sprak Michiels.

— Dat is waar...

— Toch zal ik hem nu terug nemen.

— Goed. Dan leid ik hem niet naar den burgemeester; de jongen weet nog eens, dat ik hem kwam halen. Hij hield zóó van Jacob.

— En die was ook een beste man. Had hij een eigen huis gehad, en was zijn vrouw nog in leven, hij zou de vier weezen bij zich genomen hebben. Dat heeft hij me dikwijls gezegd.

Claus keerde naar het dorp terug.

De burgemeester zat thuis vóór het venster, toen de veldwachter naderde. Ook zijn vrouw bemerkte Claus.

— Frank is niet mee willen komen, zei ze. Nu merkt ge eens, welk een brutale rekel hij is. En ik zeg, dat hij nu naar 't weeshuis moet! An-

ders groeit hij op voor galg en rad, en ook tot onze schande.

— Niet overdrijven, vrouw, vermaande haar man.

— Ik ben het beu over hem te twisten. De deugniet geeft er al niet meer om of de politie hem komt halen. Hij heeft den veldwachter natuurlijk bespot en uitgelachen. En wie weet, wat hij van u gezegd heeft, daar bij die herders. En wij zouden dat langer verdragen. Ha, neen! De nietwaard stoort zich niet aan uw bevelen! Hij laat Claus voor niet dien langen tocht doen.

De burgemeester ging open doen voor Claus.

— Wilde Frank niet mee komen? vroeg hij.

— O, jawel, burgemeester...

— Waar is hij dan?

— Bij Michiels...

— Maar ge moest hem naar hier gebracht hebben...

— Ja, burgemeester, doch er is iets gebeurd.

En de veldwachter deelde nu 't gansch geval mee.

— O, dat verandert de zaak, hernam de burgemeester. Zoo, zoo, is Jacob Funk dood! Wel, wel, dat is nog onverwacht, al is de man erg achteruit gesukkeld na den dood van zijn vrouw. Wel, Claus, 't was nu 't best, Frank ongemoeid te laten. De jongen hield veel van dien oom en

Jacob was een brave kerel, zooals mijn schoonbroer, Franks vader, trouwens ook. Ge zijt bedankt voor uw moeite, en neem nu thuis maar rust.

De burgemeester sloot de deur. Greta, die angstig geluisterd had, kwam nu verder door de gang en vroeg met bevende stem:

— Is oom Jacob dood?

— Ja, kind... oom Jacob is naar den Hemel. Frank heeft hem nog levend gezien. Ga maar eens naar Michiels en praat met uw broer. Dan zult ge alles hooren.

De burgemeester keerde bij zijn vrouw terug.

— En wat zult ge nu met dien brutalen koppig aard doen? vroeg ze.

— Stil, ge hebt te vroeg geoordeeld. Frank is te Baumtal.

— O, en hij weigerde voor u te verschijnen.

— Zijn oom Jacob is van nacht gestorven en zoo even naar het dal gebracht, vervolgde de burgemeester. En ge begrijpt dat Frank vreeselijk veel verdriet had. Om zijn oom is hij gisteravond naar boven gegaan.

— Toch zonder iets te zeggen.

— Och, de knaap was zoo ongerust. Hij had gehoord, dat Jacob Funk ziek was. Eenige dagen tobte hij er over. En gisteren werd hij zóó angstig.

— Percies of hij kon weten dat zijn oom zou sterven! bromde mevrouw Smit.

— Soms kan men daar een voor gevoel van hebben. Claus heeft in die omstandigheden verstandig gehandeld Frank bij Michiels te laten. En ik heb Greta toestemming gegeven er ook eens heen te gaan. Die kinderen waren zeer aan hun oom Jacob gehecht.

— Meer dan aan ons, hun weldoeners.

— Ze hebben jaren in de bergen gewoond met Jacob Funk. En wij hielden ons wel een beetje te veel op een afstand, als de rijke familie, en vooral toen ik burgemeester werd.

— Maar Jacob Funk zorgde toch niet voor de weezen, toen zijn broer verongelukte.

— Hoe kon hij? De man had geen vrouw meer en 's Winters geen eigen huis. Zeg niets van Jacob... Hij was een braaf en vroom mensch.

De burgemeestersvrouw bromde nog wat.

Greta spoedde zich naar Baumtal. Ze trof haar broer aan. En met hem ging ze naar oom Jacob zien. De kinderen weenden er samen. Greta zei niets over de vlucht... O, ze zou gisteravond ook van dien goeden oom afscheid hebben willen nemen.

II.

Jacob Funk was al eenige weken begraven. Frank werkte weer op de houtzagerij, maar zijn hart was in de bergen. De jongen zei wel tot zich zelf, dat hij hier zijn best moest doen en dankbaarheid moest toonen, dat oom Paul het ook goed met hem meende. En als hij 's Zondags met Greta naar de broertjes op de hoeve ging, voelde hij, dat hij later voor de kleineren zou moeten zorgen.

Maar eens werd 't verlangen te sterk en Frank liep nogmaals naar de herders. 't Was nu Herfst en weldra zouden de eerste kudden naar beneden komen.

Michiels telefoneerde weer naar den burgemeester en zei, dat hij Frank in geen geval meer terug nam. Nu was het toch voor geen zieken oom, dat de bengel zijn werk liet staan.

Tante Walda eischte thans, dat Frank naar het weeshuis zou gebracht worden.

De burgemeester stemde toe.

— Ik kan hem daar voor een maand of zes plaatsen en dan zal Frank wel wijzer geworden zijn, oordeelde hij.

Claus moest nog eens naar boven. Frank Funk zat bij de herders in een schoone bergweide.

— Ik blijf hier! riep hij den veldwachter toe.

— O, zoo, blijft ge hier? Ja, tot ik mijn boterhammen opgegeten en wat gerust heb. En dan wandelen we samen naar beneden, antwoordde Claus kalm.

— Kan die trotsche burgemeestersvrouw niet verdragen dat Frank bij ons woont? vroeg Blok, een jonge herder.

— De burgemeester stuurt om hem, en 't is dwaas van u, den bengel op te stoken. Zult gij hem den kost geven?

— Hij kan dien best verdienen.

— In den Winter ook? Denk na eer ge spreekt, Blok.

— Claus heeft gelijk, zei een andere herder. Frank moet gehoorzamen.

Hij praatte toen met den knaap en herinnerde hem aan oom Jacob. Die zou ook gezegd hebben, dat hij gehoorzaam moest zijn. En na den middag vergezelde Frank gedwee den veldwachter, al zei Blok, dat hij altijd bij hem mocht terug keeren.

En beneden moest Frank mee naar den burgemeester.

— Zoo, zijt gij daar? vroeg oom Paul. Waarom zijt ge nu naar de bergen geloopt?

— O, oom, ik ben zoo gaarne bij de herders. Laat mij ook herder en jager worden!

— En wie zal u koeien bezorgen? Och, ik heb u daar al zoo dikwijls over gesproken, maar ge wilt uw verstand niet gebruiken. Michiels weigert u nog in huis te nemen. Ge moet voorloopig hier blijven.

Tante Wanda wilde Frank niet zien en de knaap moest in de keuken eten. Hij mocht niet op straat. Greta was zeer ongerust.

— O, Frank, zei ze, waarom zijt ge zóó ongehoorzaam? Als oom u nu eens naar het weeshuis stuurt!

— Dan loop ik weg!

— Waarheen?

— O, 't is gelijk waarheen...

— Ze zouden u overal toch oppakken. En dan krijgt ge een slechten naam.

— Ik wil niet naar 't weeshuis! verzekerde Frank.

Zijn oom had er nog niets van gezegd. Maar den volgenden morgen hield een rijtuig vóór het huis stil.

Oom Paul was niet naar zijn kantoor gegaan en kwam nu bij Frank in de keuken.

— Neefje, zei hij, ge verplicht mij tot harde maatregelen. Ge kunt het vrije leven niet verdragen, en dus moet ik u een tijd in het weeshuis plaatsen.

Frank verbleekte.

— Hoe lang ge daar moet blijven, zal van u afhangen, vervolgde oom Paul. Maar vóór Nieuwjaar keert ge niet terug.

— Ik wil niet naar het weeshuis! riep Frank uit.

— O, ge wilt niet? Ik zal u weg brengen, maar moet ik ook Claus, den veldwachter mee nemen, zoodat ge ginder als een gevangene aan komt!

— Laat me terug keeren naar Michiels... Ik zal niet meer weg loopen!

— Michiels wil u niet meer in dienst... Praten is onnoodig, Frank. In het weeshuis verwachten ze u... en ge gaat er heen. Maar als ge er uw best doet zal ik een andere plaats voor u zoeken.

Frank begreep dat verzet vruchteloos was. Toen hij afscheid nam van Greta, zei hij:

— Ik loop ginder toch weg... Ze houden me er niet...

— O, neen, neen! Wees braaf... dan zult ge er niet lang moeten blijven. Ik zal voor u spreken bij oom.

— 't Is tante die oom opsteekt, die kwade feeks!

— Stil, Frank... O, wees gehoorzaam! Dan moogt ge er weer spoedig uit.

Greta wilde haar broer bemoedigen, maar ze schreide zelf van verdriet.

Oom leidde Frank heen. Tante Walda kwam uit de voorkamer. Ze keek norsch.

— Dat komt er nu van, zei ze tot Frank. Zorg nu maar dat ge ginder beter oppast, want daar zullen ze niet zooveel geduld hebben als wij.

De burgemeestersvrouw had geen enkel vriendelijk woord. Ze gaf Frank zelfs geen hand.

De knaap wilde niet weenen. Hij zag buiten eenige menschen en haastig stapte hij in de koets. De voerman had zijn valies met kleeren en linnen bij Michiels gehaald.

Het rijtuig vertrok.

— De ongemanierte vlegel zei me geen eens goeden dag, maar ginder zullen ze hem wel anders leeren, zei tante Walda tot Greta.

Deze liep naar de keuken; anders zou ze iets leelijks tegen tante gezegd hebben.

— De boef moet zeker naar 't weeshuis? sprak Steven, de koetsier, tot Claus.

— Ja, maar een boef is hij niet, antwoordde de veldwachter.

— Michiels heeft hem toch buiten geschopt.

— Geschopt niet... daar is Michiels te fatsoenlijk voor.

— Dan toch weggejaagd...

— Och, de jongen is gaarne in de bergen... en daar heeft hij toch altijd gewoond, hé... Maar ja, hij kan zijn zin niet volgen, en de burge-

meester wil hem wat meer gehoorzaamheid leeren, doch een boef is Frank Funk niet.

Claus wandelde heen.

't Was twee uur rijden naar het naburig stadje. Onderwege betoogde de burgemeester dat Frank gehoorzaamheid moest leeren. Maar de knaap luisterde niet. Hij keek door 't raampje. In de verte zag hij de geliefde bergen; en hij dacht aan zijn stoeren, goeden vader, den jager, en aan moeder ook. O, dat was toen een plezierig leven! En zoo vrij! Frank begon zacht te schreien. Zijn oom had een krant geopend. Maar hij zag het verdriet van den neef wel. En hij verweet zich zelf, dat hij te veel naar zijn vrouw had geluisterd, die al dadelijk, na den dood van zijn broer, over het weeshuis sprak. De burgemeester voelde medelijden.

Maar hij kon nu zijn plan niet meer veranderen... Hij besloot echter Frank spoedig uit het weeshuis weg te halen.

Ze kwamen in de stad aan. En het rijtuig hield stil vóór een somber gebouw. De poort werd geopend. Frank trad met oom binnen. Ze werden in een spreekkamer gelaten. Een mijnheer kwam bij hen. Het was de bestuurder.

— O, is dat de jongen die eens gehoorzaamheid moet leeren? vroeg hij na de begroeting.

De burgemeester had te voren met hem gete-

lefoneerd. Maar ook tante Walda had den bestuurder opgebeld en hem haar oordeel over Frank gezegd.

Oom Paul praatte nu vergoelijkend. Ja, Frank was wel wat eigenzinnig, maar hij had toch ook deugden.

Oom bleef niet lang. Hij was zelf ontroerd, toen hij van zijn neefje afscheid nam.

— Doe goed uw best en dan moogt ge spoedig terug keeren, zei hij nog eens.

Frank hield zich goed, toen hij zijn valiesje naar een slaapzaal moest brengen, waar veel bedden stonden. Een vriendelijke bewaker ging met hem mee; hij vroeg wanneer zijn ouders gestorven waren en of hij broers en zusters had. Hij bemoedigde den knaap.

Ook uit de slaapzaal kon Frank ginder heel ver de toppen van de bergen zien. Hij mocht er niet lang naar kijken. Hij moest naar beneden, bij de andere jongens, die hier onderwijs kregen en een ambacht leerden. Frank werd in de timmermanswerkplaats gebracht. De anderen bekeken den «nieuweling». O, hoe vreemd voelde Frank zich hier. Op de speelplaats kwamen een paar knapen met hem praten. Maar hij zelf zei niet veel. Hij verlangde naar den avond. En toen in zijn bed weende hij veel, maar hij drukte

zijn gezicht in de kussens, opdat de anderen het niet zouden hooren.

Hij dacht aan Greta, de broertjes op de hoeve, aan Michiels en de herders. O, leefde oom Jacob nog maar! Die zou niet toegelaten hebben, dat hij hier werd gestopt.

III.

't Was Winter geworden. En Frank had nog geen kans gezien te vluchten. Nu en dan kwam er een brief van oom Paul en telkens hoopte de knaap te zullen lezen, dat hij naar 't dorp mocht terug keeren.

Maar hij werd ieder maal teleur gesteld. Hij vond het vreeselijk in 't weeshuis. De meesters waren wel vriendelijk, doch Frank miste de vrijheid. Hij mocht nooit alleen op straat. En hij verlangde zoo naar Greta en de broertjes en vrienden. Hier hielden de jongens niet van hem, omdat hij zóó somber en eenkennig was.

Elken dag, als 't helder weer was, keek Frank naar de bergen. Nu lag er veel sneeuw. Hier in de stad ruimde men ze weg, maar ginder zou men nu heerlijk ski kunnen loopen. O, hoe groot was Franks verlangen naar de bergen!

't Was Zondagnamiddag en de weezen mochten gaan wandelen. Twee bewakers stapten mee.

Op de markt was er hevige beweging. Uit een straat naderde een hollend paard. De weeskinderen vluchtten uit elkaar. Het paard werd tot stilstand gebracht. En de bewakers verzamelden hun jongens weer.

— Zijn ze er allen? vroeg een der bewakers.

Men miste Frank Funk. Er werd rond gekeken, ook in de aanpalende straten. Maar men bemerkte Frank nergens. De jongen had bij die verwarring plots kans gezien weg te loopen. En nu verborg hij zich in kleinere straten. Hij vroeg den weg naar een dorp, dat ook bij de bergen lag, en dat hij kende. Zoo zou hij den weg naar zijn eigen plaats niet moeten volgen, want hij begreep, dat de bestuurder hem daar zou laten zoeken.

Frank verliet de stad en hij stapte snel door. Hij zou naar Blok gaan, den jongen herder. Deze zou hem wel verbergen, hoopte hij.

't Was donker, toen Frank in het dorp, niet ver van Baumtal aankwam. Hier kende hij den weg. Een uur later was hij bij Blok, die nu ook in het dal verbleef. Hij woonde daar met zijn oude moeder.

— Wel, wien we daar hebben! zei Blok. Weggelopen?

— Ja, antwoordde Frank.

— Wel, ge hebt gelijk... En blijf nu maar bij mij!

— Maar wat zal de burgemeester daarvan zeggen? vroeg de weduwe Blok.

— O, Frank moet niet te veel in de gaten loopen...

De moeder had daar toch den rechten vrede niet bij. Maar haar zoon was gewoon baas te spelen.

Frank kreeg eten en zat dan bij den haard te vertellen van het weeshuis. Maar hij was moe en ging vroeg te bed.

Maar hoe zou dit avontuur afloopen? Oom moest het op den duur toch vernemen dat hij hier verbleef.

— Dan zal ik hem smeeken te mogen blijven, besloot Frank.

De burgemeester had al telefonisch bericht, dat Frank gevlucht was. Zijn vrouw voer hevig over den jongen uit. En Greta moest weer hooren, dat haar broer een slechterik was.

De burgemeester hoopte dat Frank naar hier zou komen. 't Werd donker en de vluchteling verscheen niet.

De burgemeester trok zijn dikke jas aan en trappelde door de sneeuw naar Baumtal. Hij ging bij Michiels aan. Maar die had Frank ook niet gezien.

— De deugniet zal niet naar hier oprukken, maar ergens anders rond zwerven, meende de houtzager.

De burgemeester sliep dien nacht onrustig. En Greta lag ook lang wakker.

Den volgenden dag moest Blok zijn schuurtje vertimmeren. Frank wilde ski gaan lopen op de helling van den berg. Blok bezorgde hem een paar ski's.

— Ga naar den Oostkant, daar komt niemand, zei Blok. Anders krijgen ze u in de gaten en Claus zal misschien wel op Baumtal rond lopen...

Frank trok er op uit. En hij dacht niet meer aan 't weeshuis. Hij was weer in zijn geliefde bergen. Hij klom steeds hooger en had geen last van de koude.

Frank keek dikwijls om zich heen, als ware hij jaren weg geweest. Plots blikte hij naar een punt. Wat was dat ginder? Kwam daar een herdershutje omlaag? Ja, het bewoog zich... Frank schrok geweldig. Hij begreep den toestand. Er was beweging in de sneeuw. Er zou zeker een lawine van den berg dalen. 't Begon met een klomp sneeuw en deze werd steeds grooter en op den duur werd het een geweldige massa, die het geheele gehucht kon vernielen.

't Gevaar was groot. En de menschen moesten

vlug gewaarschuwd worden. Dan konden ze nog vluchten met het vee.

O, hoe snel daalde Frank nu van de helling. Hij vloog op zijn ski's. Hij bereikte het gehucht. Hij had al een plan. Hij zou alarm luiden. Het zeel hing in 't portaal. En dan kwamen de menschen uit de verspreide huisjes samen geloopen.

Frank was dadelijk aan 't kerkje. De deur was open. De knaap greep het zeel. En de klok galmde over Baumtal.

Frank luidde maar even. Dat was genoeg. Hij trad weer buiten. Hij zag reeds menschen en de veldwachter was bij hen. Hij moest op Baumtal rond loeren of hij er Frank niet vond.

— Daar is de weglooper en hij durft waarachtig nog de menschen schrik aanjagen door alarm te luiden! riep hij.

— Een lawine! schreeuwde Frank. Vlucht! Ik kom van de bergen.

Dit nieuws wekte angst.

— Houdt ge ons voor den gek? vroeg Claus.

— Neen, neen...

Herders blikten naar de bergen.

— Ginder! hernam Frank en hij wees naar den Oostkant.

— Waarlijk, er is beroering in de sneeuw! kreet er een.

— Luister... dat doffe geluid! klonk het.

— Vluchten! Vluchten! schreeuwde men.

Claus en Frank hielpen vee los maken, terwijl de moeders hun kinderen van school haalden. De kleinen werden met zooveel mogelijk kleeën en huisraad op karren geladen. En men vluchtte van het gehucht weg, naar het dorp, waar men veilig was, daar het reeds aan de overzijde van het dal lag.

De aankomst van al het volk en het loeiende vee bracht er opschudding.

— Een lawine! klonk het.

Men nam de menschen in huis en hielp het vee stallen.

En ginds aan de bergen schoof de geweldige massa steeds verder naar beneden. En ze stortte zich in het dal en verwoestte talrijke huisjes en hoefjes, beschadigde erg kerk en school en liet slechts enkele woningen ongedeerd.

Frank Funk was aan het helpen geweest tot de avond viel. Hij had gezorgd niet onder de oogen te komen van zijn oom Paul. Maar nu zocht de veldwachter hem op en zei:

— Ge moet mee naar uw oom. Maar jongen, ik denk niet, dat ge terug moet naar 't weeshuis.

De heer Smit ontving zijn neef in de woonkamer. Tante keek nog niet zeer vriendelijk. Maar oom Paul gaf Frank de hand.

— Ge hebt u flink gedragen... ik bedoel vandaag, zei hij. Gisteren was ik niet tevreden over u, toen ze mij van het weeshuis telefoneerden dat ge gevlucht waart.

— O, oom, ik verlangde zóó naar de bergen, om ski te kunnen loopen!

— Ja, maar een mensch kan niet altijd zijn zin volgen. Ik heb nu met den bestuurder gesproken. En hij vindt het beter, dat ge buiten 't gesticht blijft. De houtzagerij van Michiels is gespaard gebleven en de baas heeft me zoo juist gezegd, dat hij u terug wil nemen. Een herder kan in den Winter niet naar de bergen en moet dan toch bezigheid hebben. Ge zult dus de school bezoeken en daarna eenige uren hout zagen. Er zal veel werk zijn, want we zullen veel moeten bouwen, hier aan dezen kant van de vallei voor al die getroffen menschen. Ze moeten zich niet meer te Baumtal vestigen. Ge wilt toch wel mee werken om die menschen nieuwe woningen te bezorgen?

— O, ja, oom...

— En in 't vóórjaar kunt ge bij de herders in dienst treden. Als ge daar ook flink uw best doet, zal ik later een paar koeien voor u koopen en u zoo op den weg zetten om een kudde te verkrijgen. 't Is waar, we moeten in Zwitserland ook ferme boeren hebben.

Wat was Frank nu zijn oom dankbaar! Hij praatte in de keuken met Greta over zijn toekomst.

Tante beweerde, dat haar man den jongen nog meer bedierf. Maar de burgemeester wilde zijn eigen wil doen.

— Vindt ge nu nog dat Frank Funk een boef is? vroeg Claus aan Stevens, den kruidenier.

— Neen, hij is een kranige jongen.

En zoo oordeelde het heele dorp.

En Frank is een flinke herder en jager geworden, die een groote kudde kreeg. Zijn twee broers namen later de zaak van hun oom Paul over. Greta trouwde met een landbouwer. En de Funks werden welstellende inwoners van het dorp.

De burgemeester was fier over hen en tante Wanda moest nu ook erkennen, dat Frank haar toch meeviel.

EINDE.